

[Melchior]

på de yderste risikolinjer? Det kan vel ikke være arbejdsministerens mening, når han selv siger, at 15 pct. grænsen i sin tid blev indført for netop at sikre, at der ikke blev risiko for disse penge. Man kan ikke danse på begge disse to bryllupper med den samme habit.

Så vil jeg gerne stille et spørgsmål til hr. Bolvig, som sagde, at 20 pct. kunne han gå med til, men så heller ikke mere, det var ikke for meget. Hvad er det for et regnestykke, hvad er det for en tankegang, der viser for os, at 15 pct. ikke er for stort et beløb, men mere end 20 pct. er et for stort beløb? Hr. Bolvigs indlæg udmærker sig næsten altid ved stor saglighed, og jeg er derfor sikker på, at han vil være i stand til at gøre rede for, hvad det er for tanker, der lå bag ved denne friskt fremsatte påstand.

Ib Christensen (DR):

Arbejdsministeren taler varmt om nødvendigheden af, at erhvervslivet får tilført risikovillig kapital, og det er jeg ganske enig med arbejdsministeren i. Men hvis det hensyn spiller så stor en rolle for regeringen, er det forbløffende, at den nøjes med at fremføre det i denne meget begrænsede sammenhæng, samtidig med at den fører en jord- og boligpolitik, der i allerhøjeste grad opmuntrer til passiv kapitalanbringelse i jord og fast ejendom i stedet for i arbejdspladser i virksomhederne. På det område står der jo læssevis af milliarder kroner på spil; det her er jo småtingsafdelingen. Men skulle det være en lille påmindelse om, at regeringen måske overvejer at ændre kurs på det andet område, ville det selvfølgelig være udmærket.

Når vi har advaret imod, at man forøger ATP-fondens muligheder for at få en større andel af aktiebesiddelsen i virksomhederne, skyldes det også en frygt for, at man kan tendere i retning af politisk bestemte kapitalplaceringer, fordi der kan ligge et tryk fra den offentlige mening på de politiske kræfter til at investere i netop den og den virksomhed; der kan være en fare dér.

Ministeren taler meget optimistisk om et muligt bredt flertal for regeringens forslag, og det gør han, desuagtet at der nu, efter at venstresocialisterne også har markeret sig, er et klart mindretal for regeringens forslag om at udvide denne aktieandel.

Endelig må jeg rette en misforståelse fra ministerens side. Jeg har ikke advaret regeringen mod at samarbejde med kommunisterne og venstresocialisterne på dette område. Tværtimod sagde jeg blot, at det var interessant, fordi det åbenbart vidnede om, at regeringen, som ministeren senere sagde, tæller alle mandater med. Her i dag er der måske opræk til, at regeringen også vil tælle alle mandater med, når det drejer sig om et helt andet spørgsmål, nemlig Christiania. Og for ikke så længe siden forhandlede vi morarenter, hvor regeringen også talte forskellige mandater med.

Skulle det være en åbning i retning af, at regeringen erkender nødvendigheden af og det rigtige i at arbejde med skiftende flertal, om end det er på meget afgrænsede felter, er det da en stor ting. Og det vil måske gøre det muligt for regeringen ligefrem at få væsentligere dele af sin politik igennem fremfor at søge de samme samarbejdspartnere om altting, med de blokeringer af den politiske beslutningskraft der deri ligger.

Det er endelig heller ikke rigtigt, at venstresocialister og kommunister er retsforbundets foretrukne samarbejdspartnere. Vi samarbejder med hvem som helst, også gerne med regeringen. Det afgørende er, hvor vi kan finde fællesnævner. Vi stemmer formentlig lige så meget sammen med fremskridtspartiet, som vi gør med venstrefløjspartierne, og vi stemmer måske mere sammen med regeringen, end vi gør med noget af de andre her nævnte partier, det afgørende er simpelt hen sagen. Hvis det afgørende også for regeringen er sagen og ikke, hvem der lægger mandater til, ville meget være nået både på dette og andre felter.

Bolvig (RV):

Til hr. Melchior: jeg er enig med ministeren i argumentationen for, at der tilgår erhvervslivet yderligere kapital af ATP-midlerne. Men der skal selvfølgelig være en grænse et eller andet sted, for jeg er enig med hr. Melchior i, at ATP-fonden ikke skal have for stærk indflydelse i de enkelte aktieselskaber. Man kan diskutere, hvor grænsen så skal ligge. Jeg advarede ministeren om, at han ikke skulle anvende en salamtaktik, fordi vi er nær ved grænsen. Derfor skal der i hvert tilfælde stærkere argumentationer for